

TỤC GÁI ANH-HUNG

Tiếp theo chuyện Gái Anh-hùng

CUỐN 7 — Đền trọn bộ mỗi cuốn — 1 XU

Đã trọn bộ Gái Anh-hùng

28 cuốn giá 0\$28

Thư đóng bìa giấy đẹp 0\$35. Thư bìa giấy gáy vải 0\$50, Nhật-Nam in bán.

Bàn xong, sai viên tướng-quân mời bốn người đi ăn cơm, rồi thảo hai đạo mật trát, một đạo cho quan Tổng-binh Duyện-châu, một đạo cho quan Tham-tướng Kỳ-châu, lại thảo hai đạo công-văn đưa cho ba quan Thái-thủ hai phủ ấy bảo phải tiếp ứng binh-dinh và lương-thực cho đủ dùng.

Quan Tuần-phủ làm việc rút cần - mật, không để cho ai biết cả. Khi bốn người ăn cơm xong, quan Tuần-phủ liền gọi đến trước mặt, bảo thăm những câu trọng - yếu, giao cho mỗi người năm mươi lạng bạc, làm tiền ăn đường bảo phải lập tức ra đi.

8. 1834

Bốn người nhận lấy hai đạo trát và hai đạo công-văn, vái từ lui ra, rồi chia đường cùng lên ngựa, hai người đi ra Kỳ-châu và hai người đi ra Duyện-châu. Quan Tuần-phủ lại viết một phong-thư riêng, lập tức sai người đi ra Tào-châu, trình quan Khâm-sai.

Lại nói truyện An-khâm-sai, ở Tào-châu, sau khi sai bốn tướng đi rồi, tính ra từ tỉnh thành đi ra hai phủ Kỳ, Duyện, chóng lắm cũng bảy tám ngày không tiếp kiến ai và không làm việc quan, đợi binh-mã hai đạo kia đến, để lập tức đi bắt giặc.

Lúc ấy có người dò thám về báo với quan Điện-tổng-binh rằng bọn giặc sai người xuống núi đi ra Tào-châu và Bộc-châu để lấy lương, Điện-tổng-binh được tin vội vàng trình quan Khâm-sai, quan Khâm-sai liền báo với Lãng-Sơn, nên nhân lúc này đem quân đến đóng chực các đường, vào núi, dò xem số lương-thực của nó bắt đầu vận tải từ đâu, ta sẽ chặn đường mà cướp lấy

rồi sẽ kéo quan đến đánh tận núi, khiến chúng nó không có lương-thực không thể giữ lâu được. Bàn định xong, liền sai quan Đền-tổng-Binh thống-lãnh năm trăm nhân-mã, một viên tham-tướng một viên Thủ-Kị, Chư-nhất-quan đi theo bên mình để hộ vệ, không nói trước cho ai biết cả, cứ đúng ngày đã định kéo đến thẳng núi Thanh-vân.

Lại nói truyện viên tổng-binh ở Duyệt-châu là một viên tướng đã già, họ Đồ tên Thọ, tuổi đã bảy mươi, do võ Tiến-sĩ xuất-thân, từ chức thị-vệ, thăng chức Tham-tướng, rồi bổ ra làm chức Tổng-binh, tuổi già sức kém, không thể ra trận được, khi ấy tiếp được mật trát của quan tuần-pủ, bảo phải kén năm trăm binh-mã, cùng hai tướng Lục-vũ-Sinh và Chu-đắc-Thắng cùng thống-lãnh bà quân theo đường đông mà tiến đến, đánh phía tả núi Thanh-vân, hễ tiếp được mật-trát, thì phải tiến binh ngay, nếu chậm thì phải cách chức. Quan Đền tổng-binh xem xong, vội cho mời hai tướng vào, dùng lễ khách đối đãi, mời

uống nước, hỏi các công việc. Hai tướng Lục, Chu liền kể cho biết việc quan Khâm-sai phụng mệnh đi tuần liêu quân giặc, nên cần phải ba đường tiến - binh, cốt tiêu-trừ cho tiệt bọn cường-đạo ở núi Thanh-vân, để vì dân trừ hại, xin mau mau kén trọn binh-mã theo nhật-kỳ tiến-phát, khiến cho bọn Sơn-khẩu không kịp đề-phòng, mới có thể tiêu-trừ được.

Điền-tổng-binh, không giám trái lệnh, phải lập tức kén năm trăm tinh-binh và bốn viên chiến tướng, hai tướng Lục, Chu đi trước dẫn đường, từ Duyện-châu đến núi Thanh-vân.

Còn ở Duyện-châu lúc ấy chỉ có một viên Tham-tướng họ Từ tên Huệ do hàng ngũ xuất-thân là một viên võ tướng đánh trận giỏi đã có tiếng, khi tiếp được mật-trát, lập tức bàn với quan Thái - Thú chiêu-mộ một trăm dân binh để tạm giữ thành, còn bộ-hạ có hơn bốn trăm quân, đều mang đi cả, theo hai tướng Phùng, Triệu do đường phía tây tiến đi, đánh vào phía hữu núi Thanh-vân.

Khi hai đạo quân đã tiến đến, tức thì có thám-tử phi ngựa báo cho quan Khâm-sai biết. Bấy giờ quan Khâm-sai đã ra khỏi phủ thành Tào-châu phái người đi dò xét chỗ lương-thực của quân giặc, quan Điều-tổng-binh xét, quả nhiên xét được chúng nó chở gạo từ mấy cửa hàng ở Bộc-châu về núi, liền phục quân đón đường bắt được cả lương - thực và mười tên giặc giải đến nộp quan Khâm-sai.

Quan Khâm-sai hỏi lấy khẩu-cung rồi dùng lời nói ngọt mà bảo những tên giặc rằng :

Ta đây cũng biết chúng bay đều là những lương-dân cả, chỉ vì quá nghe qu ân giặc dẫn-dụ, nên trót lỡ đi làm giặc, nếu chúng bay bây giờ biết đổi lỗi đầu hàng, thì ta không làm tội, lại thu dùng làm bộ-hạ nữa, sau này dựa vào lập được công ta sẽ thân-thưởng cho làm quan, nếu cứ chấp-mê không tỉnh, thì ta sẽ chém đầu, bấy giờ hối lại không kịp nữa ?

Những tên giặc nghe nói đều ra ý cảm-dộng

đập đầu lav, chảy nước mắt và tình-nguyên đầu hàng, liền đem tình-hình ở trong núi thế nào, kể rõ cho quan Khâm-sai nghe.

Quan Khâm-sai liền cùng quan Tổng-binh đem quân thẳng tiến đến dưới núi Thanh-vân, chọn một khoảng đất cách núi 5 dặm ở phía nam đóng dinh trại, rồi gọi mấy tên giặc bắt được hôm trước cho lên rừng hiệu-dụ bọn giặc đầu hàng

Mấy tên giặc vâng lời, mang tờ hiệu-dụ cùng nhau đi lên trên núi. Bấy giờ trên núi quân giặc đã phòng - thủ rất kiên-cố, bốn chung quanh đều có đắp những ụ đất để đứng nấp trông ra ngoài, các cửa núi đều sắp những gỗ đá coi ra chúng nó định cố giữ các chỗ hiểm. Mấy tên giặc lên đến cửa núi, đều nói to lên rằng :

Chúng tôi đi trở lương-thực đã về đây.

Mấy tên giặc canh ở trên núi, chạy xuống hỏi : thấy quả-nhiên là người cùng đảng, vội chạy lên thông-báo Đại-vương.

Bấy giờ Trương-thất đại-vương đã biết những người đi giải lương bị bắt, đại binh của quan Khâm-sai đã đến đóng ở trước núi, đang cùng bốn tên đầu-mục thương-nghị bàn nhau hãy cứ giữ chặt các cửa núi, tạm cứu sự nguy-cấp trong nhất-thời, rồi dò-xét hư - thực làm sao, sẽ cùng quan quân giao-chiến.

Đang bàn nhau thấy báo là bọn đi trở gạo lương có đưa về, vội cho đòi lên hỏi. Tên đầu-mục giữ núi liền đi xuống gọi mấy tên kia lên.

Mấy tên ấy theo vào trước nhà tụ nghĩa, cùng quỳ xuống mà nói rằng:

Dám thưa đại-vương, lũ chúng tôi không may bị quan quân chặn đường đánh bắt, nay may được về đây để báo tin.

Mấy tên ấy nói rồi, liền kể mấy lời quan Khâm-sai hiểu - dụ và lấy cái dụ-thiếp ra dâng lên.

Trương-thất-dại-vương cầm lấy xem thấy trong dụ - thiếp khuyên đồ bỏ tả theo chính, đổi lỗi đầu hàng thì tha chết cho, nếu chống cự thiên-binh, đến khi phá tan, khó tránh được cái vạ chém giết.

Trương-thất-dại-vương xem xong liền nổi giận dùng-dùng mà nói rằng :

Cái thằng quan chó chết này, mày đã ăn cướp lương-thực của ta, lại chực đem mấy câu văn hão để khuyên đồ ta, không đánh nhau với mày một trận, thì mày không biết tay, và không chịu lui quân.

Trương-thất nói rồi, lại cùng mấy tên đầu-mục bàn định mưu-kế, Tôn-hải liền nói rằng :

Ý lão Khâm-sai là định làm giải tầu người thủ-hạ của chúng ta, nên những người bị bắt, hẳn đều không giết cả, lại viết thiếp cầm về. Nếu nay chúng ta xuống núi mà đánh nhau với quân hắn, thì khó giữ cho tất thắng được, chi bằng tương-kế tự-kế, giả ý đầu hàng, viết một phong thư, nói

rằng trên núi này, một nửa số người bằng lòng đầu hàng, chỉ có đại-vương không chịu, định bắt chối đem dâng nộp, nhưng vì sức không đủ, xin đem binh mã lên núi, hợp sức cùng bắt mới được, ước định thì giờ chúng ta sẽ mở một lối, nhường cho quân hấn lên núi, chắc là hấn phải tin làm thực, dẫn quân kéo lên, ta sẽ cho quân mai-phục ở bốn mặt, ngầm chứa cung tên, đao sẵn hầm hố, đợi khi quân hấn đã lên gần đến nơi rồi, bấy giờ ta sẽ ra hiệu cho quân mai-phục cùng bắn ra, nhất định bắn chết một nửa, còn một nửa dồn cả xuống hầm hố để bắt sống, như vậy thì bắt hấn dễ như giở bàn tay, rồi chúng ta nhân đó, sai người giả mạo làm hấn, kéo quân đến đánh lấy thành Tào-châu, thì lại càng dễ lắm nữa, đó tức là làm một việc mà được hai điều lợi vậy!

Trương-Thất nghe nói, liền ra ý vui mừng vỗ tay mà nói rằng :

Hiền-đệ nghĩ được kế ấy thực không kém

gì ông Gia-cát, Khổng-minh ngày xưa, vậy
ngu-huỳnh giao cho hiền-đệ thi-hành cái diệu
kế ấy.

Tôn-hải vâng lời liền sai những người tâm
phúc, theo những con đường hiểm-yếu ở
trên núi, đào nhiều hầm hố rõ sâu, các
nơi kín ở chung quanh đều đặt quân mai-
phục, cầm sẵn cung tên, chực lừa quan Khâm-
sai lên núi để bắt sống.

HỒI THỨ 8

*Biết mưu-mẹo giả ý lui quân,
Mất sào-huyệt, tìm đường tránh nạn.*

Lại nói chuyện Trương-thất-đại-vương nghe
lời nói của Tôn-hải, bốn mặt đặt quân mai-
phục, chẹn giữ các nơi trọng-yếu, sai mấy
tên lâu-la tâm-phúc, giả làm bốn tên đầu-
mục, Lý-phi, Hoàng-Bảo, Dư-Long, Tôn-hải
mang tờ trình thú tội giả ý đầu-hàng, xin quan
Khâm-sai đem quân lên núi hợp sức bắt
Trương-vạn-Bảo.

Bốn tên lâu-la ấy, phụng mệnh mang tờ trình xuống núi đi thẳng đến dinh quan Khâm-sai nói rõ lai-lịch, viên Trung-quân vội vào thông báo, quan Khâm-sai lập tức cho đòi vào, mấy tên ấy đi vào trước trường Trung-quân cùng nhau quỳ xuống và kêu rằng :

Kính lạy quan lớn ngàn năm, lũ chúng con tội ác tày trời, thực đáng nên chết, nay vâng dụ thiết của đại-nhân cho được đổi lỗi nên chúng con lấy làm cảm-dộng, linh-nguyện đầu hàng.

Trong Sơn-trại có bốn người đầu - mục chúng con đây cùng lòng hợp ý, xin dâng sơn-trại, nhưng kẻ làm đầu là Trương-vạn-Bảo rất hung-ác, bốn chúng con không thể nào hạ-thủ được, xin đại-nhân rộng cho chúng con được đầu hàng, rồi đem binh-mã lên núi, bốn chúng con xin mở cửa để đón đại-binh, trong ứng ngoài hợp, bắt lên đầu đảng để chuộc tội. Nhưng việc ấy cần phải giữ bí-mật

và phải làm ngay đi mới được, nếu chậm e lại sinh biến chẳng vậy xin đại-nhân mau mau phát binh, chúng con lấy làm mong lắm.

Bốn tên ấy nói rồi, dâng tờ trình lên, An-khâm-sai giơ tay đón lấy xem, thấy lời trong tờ cũng đúng như lời chúng nó van kêu ngoài miệng, xem xong, trong lòng còn nghi hoặc, liền nói rằng :

Nếu chúng bay quả - thực lòng đầu-hàng lập công chuộc tội, bản-bộ đường nhất-dịnh tha tội cho chúng bay, bây giờ hãy cho chúng bay tạm lui xuống dinh quân, ta sẽ nghĩ kỹ chủ-ý, rồi sẽ cho gọi chúng bay lên dặn - bảo sau.

Bốn tên giặc vâng lời lui ra, quan Khâm-sai truyền cho quan Trung-quân xếp dọn chỗ ở cho chúng nó và cho uống rượu ăn cơm, phải tiếp đãi một cách tử-tế, lại dặn trọn người khéo nói, ngồi tiếp rượu chúng nó, chờ chúng nó đã ngà - ngà say

rồi, lựa lời kêu gọi làm cho chúng nó nói hết những câu trân-thật ra, rồi sẽ định-liệu.

Viên Trung-quân lĩnh-mệnh, chọn mấy tên lính tinh-tế, dạy sẵn mấy lời dễ lừa gọi truyện những tên giặc. Trong mấy tên lính ấy, có tên Chu-thiện-bảo, có tài nói truyện, vội cùng nhau chạy đến chào mấy tên giặc, rồi cùng ngồi xuống, một lát đem rượu-thịt đến cùng ăn uống Chu-thiện-bảo vừa cười vừa nói rằng :

Anh em ta không hẹn mà được gặp nhau thế này, thực là một sự may-mắn không gì bằng. Tôi xem các bác đều là những tay hảo-hán, chỉ đáng tiếc là xuất-thân ở nơi rừng núi, bị mang tiếng là trộm-cướp, tôi thực lấy làm tiếc cho bốn bác lắm. Nay may các bác lại sớm biết cơ trời, bỏ tà theo chính, rồi đây quan Khâm-sai sẽ theo như lời các bác, mang quân lên núi bắt được Trương-vạn-bảo, rồi tâu với chúa-thượng, các bác đều có công-lao, cái gì chứ một chức quan nho-nhỏ, các bác sẽ nắm chắc trong tay rồi, từ

đây bước thang công-danh, các bác sẽ dần-dần bước lên mãi, thôi tha-hồ mà hưởng phú-quý vinh-hoa. Anh-em ta hôm nay được họp mặt uống rượu ở đây, thực là cái cơ-duyên ít có, vậy chúng ta nên cùng nhau lấy tạ trời-dất kết-ngĩa làm anh - em để ngày sau sẽ giúp - đỡ nhau, chẳng hay các bác có bằng lòng như thế không ?

Trong bọn giặc ấy có ba đứa vốn có tính nghiện rượu và lại là người nông-nổi. nghe mấy câu nói ngọt ngào của Chu-thiện-bảo như quạt vào ruột, liền nói rằng :

Bác đã có lòng quá yêu như thế, khi nào chúng tôi lại dám không tuân.

Nói rồi cả mấy đứa cùng đứng dậy, mời Chu thiện-Bảo làm minh-chủ, rồi tất cả sáu người cùng đứng lên vái giời, thề xin cùng sống chết, rồi nhường người nào nhiều tuổi làm anh, trong mấy tên giặc ấy, có một đứa tên là Bí, nhiều tuổi hơn cả, được tôn làm anh cả, trong hai tên lính có một đứa họ Từ,

kém Bí một tuổi, được tôn làm anh thứ hai, tên Từ liền nói rằng :

Tôi xin hỏi anh em câu này, lần này anh em đến đầu hàng là do tự ý mình, hay là vâng lệnh người nào sai khiến, chúng ta đã làm anh em với nhau, thì có chuyện gì nên nói thực cho nhau biết, nếu còn giấu-giếm, thì chẳng hóa ra làm uổng cái việc kết - nghĩa hôm nay lắm ru ?

Từ-nhị nói xong, Chu-thiện-Bảo liền cố lời nói rằng :

Phải đấy, đã là anh em, cùng nhau sống chết có chuyện gì há lại còn giấu nhau hay sao ?

Tôn-Bí vì say rượu nóng nảy không giữ được lại bị hai tên kia nói khích, liền đem việc Tôn-Hải định rõ ra ý đầu hàng, để lừa quan Khâm-sai lên núi mà bắt sống và nói rõ cái việc mai-phục quân ở chỗ nào và đào hầm-hố ra làm sao, kể hết cả cho Từ-nhị và Chu-thiện-Bảo nghe.

Từ-nhị và Chu-thiện-Bảo nghe xong đều nói rằng :

Ừ, có thể mới là anh em chứ! vậy đại-nhân
nên chịu ra sức giúp quan lớn chúng tôi, nghĩ
một diệu-kế gì để phá cái gian-kế của chúng
nó, phá tan được sào-huyệt của chúng nó ở
trên núi này, thì thế nào quan Khâm-sai cũng
cất nhắc cho đại-ca làm quan, há chẳng vẻ
vang hơn là đi theo chúng nó ư? (còn nữa)

Đã có số 3, Biểu không số đầu
Tiền-Hán Diễn-Nghĩa

(Tức Tây-Hán-Chí, Hán Sở Tranh-Hùng)

Giấy bằng hai Gái anh-hùng Giá ba xu

Đến trọn bộ

Thất-Kiểm Thập-Tam Hiệp

D. N. đã trọn bộ 76 cuốn, mua lẻ 76 xu

*Cả bìa giấy là 1p00 (thứ bìa giấy gày vải
thời 1p20, mỗi bộ đóng làm hai cuốn)*

24 người anh-hùng C. Q.

(VÕ-HIỆP TIỂU-THUYẾT) biểu không số 1

HAY, VUI XUỐT TỪ ĐẦU ĐẾN HẾT

*Mỗi Cuốn giấy bằng 2 Thất-kiểm giá 3 xu đến
trọn bộ. Đều do Nhật-Nam in bán*